

Chambre des Représentants

Kamer der Volksvertegenwoordigers

19 OCTOBRE 1950.

PROPOSITION DE LOI

tendant à modifier l'article 61, paragraphe 1, de la loi du 1er octobre 1947, relative à la réparation des dommages de guerre aux biens privés.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

Les dispositions de l'article 61 sont en contradiction avec la jurisprudence et les principes généraux du droit fiscal.

En vertu de ceux-ci, les pertes professionnelles viennent en déduction des bénéfices de l'année pendant laquelle elles se sont produites et l'indemnisation de ces pertes doit être ajoutée au bénéfice de l'année pendant laquelle elle tombe dans le patrimoine du contribuable.

La déclaration, faite au cours de l'année du sinistre, devrait porter en déduction des bénéfices, la valeur de la perte subie.

La déclaration faite dans le courant de l'année ou l'indemnité sera perçue, devra mentionner le montant de cette indemnité parmi les bénéfices.

Tels sont les principes et la jurisprudence.

L'article 61, § 1, admet que les pertes professionnelles dues au sinistré peuvent ne pas avoir été admises par l'administration des contributions comme pertes certaines et définitives de l'exercice au cours duquel le dommage a été subi.

L'administration ne tient pas compte des dommages de guerre quand elle effectue ses taxations et accorde un sursis de paiement pour la partie de l'impôt relative à la créance de dommages de guerre.

Les conséquences de ce système sont graves pour les sinistrés.

Les taux applicables lors du règlement de l'indemnité seront inférieurs à ceux pratiqués pendant la guerre de 1940 à 1944, vu les dispositions nouvelles prises et à prendre en matière d'impôts directs.

De plus, l'administration tient compte du dommage évalué par le sinistré suivant les bases de son constat, or il est certain que l'administration des dommages de guerre

19 OCTOBER 1950.

WETSVOORSTEL

tot wijziging van artikel 61, paragraaf 1, der wet van 1 October 1947, betreffende de herstelling der oorlogsschade aan private goederen.

TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

De bepalingen van artikel 61 zijn strijdig met de rechtspraak en de hoofdbeginselen van het belastingrecht.

Krachtens deze laatste komen de bedrijfsverliezen in mindering van de winsten van het jaar waarin zij voorkwamen en dient de schadeloosstelling gevoegd bij de winsten van het jaar waarin zij in het vermogen valt van de belastingplichtige.

De aangifte, in de loop van het jaar van het schadegeval gedaan, zou in mindering van de winsten de waarde van het opgelopen verlies moeten vermelden.

De aangifte welke gedaan werd in de loop van het jaar waarin de vergoeding zal ontvangen worden, zal het bedrag van deze vergoeding onder de winsten dienen te vermelden.

Zo luiden de beginselen en de rechtspraak.

Bij artikel 61, § 1, kunnen de aan het schadegeval te wijten bedrijfsverliezen door het bestuur der belastingen beschouwd worden als zijnde geen zekere en blijvende verliezen voor het dienstjaar waarin de schade geleden werd.

Het bestuur houdt geen rekening met de oorlogsschade wanneer het tot zijn aanslagen overgaat en het verleent uitstel van betaling voor het gedeelte van de belasting dat betrekking heeft op de vordering tot oorlogsschadevergoeding.

De gevolgen van dat stelsel zijn bedenkelijk voor de geteisterden.

De bedragen welke toepasselijk zijn bij de regeling van de vergoedingen zullen, gezien de nieuwe genomen en te nemen maatregelen in zake directe belastingen, lager zijn dan deze welke tijdens de oorlog van 1940 tot 1944 werden toegepast.

Het bestuur houdt bovendien rekening met de door de geteisterden geraamde schade overeenkomstig de grondslagen der vaststelling; welnu, het staat vast dat het

réduira de 20 à 30 % le montant du dommage 39, partant des indemnités. La taxation provisoire est donc doublement exagérée.

Voilà pour les impôts professionnels ordinaires.

Mais que dire pour les impôts extra-ordinaires ?

Pour ceux-ci, il est évident que le montant des dommages professionnels aurait dû être déduit de la base taxable au taux des impôts extraordinaires (70, 80, 90 et 95 %); cette déduction n'a pas été faite.

Exemple :

Un agriculteur a subi, par fait de guerre, une perte de 50.000 frs, en 1940.

Pendant la guerre, il a gagné 400.000 frs; deux enfants à charge, bénéfice de référence non taxable 360.000 frs. il subira donc sur la somme de 400.000 — 360.000 = 40.000 frs, le taux des bénéfices exceptionnels, soit 28.000 francs d'impôts à payer.

Si l'administration avait déduit ses 40.000 frs de sinistré 360.000 — 360.000 = 0, rien à payer.

On peut donc affirmer, que la majeure partie des sinistrés — qui se sont vus réclamer des bénéfices exceptionnels — ont été lésés dans la mesure où les dommages de guerre affectaient leurs biens professionnels.

Pourquoi cette différence entre les sinistrés et les non-sinistrés ?

Pourquoi comprendre dans la base taxable aux impôts ordinaires et extraordinaires des biens détruits ?

Pourquoi affecter la moitié des indemnités de dommages de guerre au paiement, en fait de ces impôts extraordinaires ?

Dans la présente modification, nous faisons application de la loi du 31 mai 1949 instaurant des mesures exceptionnelles et interprétatives en matière d'impôts directs, aux fins d'obtenir d'office le dégrèvement souhaité.

Le Parlement ferait œuvre de justice et d'équité en voulant bien réserver à l'examen de cette proposition de loi, une attention bienveillante.

La loi indemnisant les dommages de guerre aux biens privés est déjà si lente et si imparfaite que nous considérons comme intolérables les prétentions actuelles de l'administration des finances.

bestuur der oorlogsschade het bedrag van de schade 1939, en bijgevolg ook van de vergoeding, met 20 tot 30 % zal verminderen. De voorlopige aanslag is dus tweemaal overdreven.

Ziedaar voor de gewone bedrijfsbelasting. Maar hoe staat het met de buitengewone belasting ?

Wat laatsbedoelde betreft, lijdt het geen twijfel dat het bedrag van de bedrijfsschade moet worden afgetrokken van de basis, die belastbaar is naar rato van de buitengewone belasting (70, 80, 90 en 95 %); die aftrekking werd niet gedaan.

Voorbeeld :

Een landbouwer heeft in 1940, wegens oorlogshandelingen, een verlies ondergaan van 50.000 fr.

Onder de oorlog heeft hij 400.000 fr. verdiend; hij heeft twee kinderen te zijnen laste, zijn niet-belastbare basiswinst bedraagt 360.000 fr. Op het bedrag van 400.000 frank — 360.000 fr. = 40.000 fr. wordt hij dus in de belasting op de exceptionele winst aangeslagen, zegge 28.000 fr., die hij als belasting moet betalen.

Indien het Bestuur die 40.000 fr. schade had afgetrokken, had hij 360.000 fr. — 360.000 fr. = 0 fr., zegge niets, moeten betalen.

Men kan dus zeggen dat de meeste geteisterden die in de belasting op de exceptionele winst werden aangeslagen benadeeld werden in de mate waarin de oorlogsschade betrekking had op hun bedrijfsgoederen.

Waarom dit verschil tussen geteisterden en niet-geteisterden ?

Waarom worden vernielde goederen in de basis inbegrepen, die belastbaar is in de gewone en buitengewone belasting ?

Waarom moet feitelijk de helft van de vergoeding der oorlogsschade worden besteed aan de betaling van die buitengewone belasting ?

Bij onderhavige wijziging passen wij de wet toe van 30 Mei 1949, houdende exceptionele en verklarende maatregelen in zake directe belastingen, ten einde de gewenste ontlasting van ambtswege te bekomen.

Het Parlement zou rechtvaardig en billijk werk verrichten door aan het onderzoek van dit wetsvoorstel een welwillende aandacht te schenken.

De wet tot vergoeding van de oorlogsschade aan private goederen is reeds zo traag en zo gebrekkig, dat wij van oordeel zijn dat de huidige aanspraken van het Bestuur van Financiën niet te dulden zijn.

J. GASPAR,

PROPOSITION DE LOI

Article unique.

L'article 61, § 1, de la loi du 1er octobre 1947 relative à la réparation des dommages de guerre aux biens privés, est remplacé par le texte suivant :

« Les pertes résultant des dommages de guerre à des immeubles et outillages professionnels doivent être admises, au point de vue fiscal, au titre de pertes certaines et définitives de l'année ou de l'exercice social ou comptable, au cours duquel le dommage a été subi ou comptabilisé, tant pour l'application des impôts extraordinaires et spéciaux, que pour l'application des impôts ordinaires.

L'indemnité de réparation des dits éléments professionnels sera ajoutée aux bénéfices de l'année ou de l'exercice

WETSVOORSTEL

Enig artikel.

Artikel 61, paragraaf 1, der wet van 1 October 1947 betreffende de herstelling der oorlogsschaden aan private goederen wordt vervangen door volgende tekst :

« Het verlies voortspruitend uit oorlogsschade aan bedrijfsimmobilien en -uitrusting moet, in fiscaal opzicht, worden aangenomen als vast en definitief verlies van het jaar of van het maatschappelijk of rekenplichtig dienstjaar gedurende hetwelk de schade geleden of gecompabiliseerd werd, zowel voor de toepassing van de buitengewone en bijzondere belastingen als voor de toepassing van de gewone belastingen.

De vergoeding voor herstel van vermelde bedrijfsbestanddelen wordt gevoegd bij de winsten van het maat-

social ou comptable au cours duquel elle aura été perçue par le sinistré.

Toutefois, la partie de l'indemnité supérieure au montant du dommage admis comme perte définitive, sera considérée comme une plus-value non réalisée sur immeubles et outillages professionnels et, au point de vue fiscal, exonérée dans les limites et aux conditions prévues à l'article 27 paragraphe 2bis, littéra B, deuxième alinéa 2° et 3° et dernier alinéa des lois coordonnées relatives aux impôts sur les revenus.

La loi du 31 mai 1949, instaurant des mesures exceptionnelles et interprétatives en matière d'impôts directs et, notamment son article 2, sont applicables, d'office, à tous les contribuables aptes à bénéficier des dispositions susmentionnées. »

17 octobre 1950.

schappelijk of rekenplichtig dienstjaar tijdens hetwelk zij door de geteisterde werd ontvangen

Nochtans, wordt het gedeelte van de vergoeding boven het bedrag van de als definitief aangenomen schade beschouwd als een niet verwezenlijkte meerwaarde op bedrijfsimmobiliën en -uitrusting en is het vrijgesteld, in fiscaal opzicht, voor zover en onder de voorwaarden bepaald bij artikel 27, 2bis, littéra b), tweede lid, 2° en 3°, en laatste lid van de samengeordende wetten betreffende de inkomstenbelastingen.

De wet van 30 Mei 1949 houdende exceptionele en verklarende maatregelen in zake directe belastingen, en o.m. artikel 2 er van, is van ambtswege toepasselijk op al de belastingplichtigen die het voordeel van bovenvermelde bepalingen kunnen genieten. »

17 October 1950.

J. GASPAR,
D. LAMALLE,
J. DISCRY,
J. MERGET.